

Et lloarà la pols?

Amiga-amada,

Aprofito aquesta citació del versicle 30,9 del Llibre dels Salms per començar aquesta carta que encara no sabia dir si és d'amor o de desamor, com tampoc si serà enviada, tal és el meu estat actualment.

Encara hi ets a temps, però per poc, per tant, aprofita-ho, tu, ara; cal que ho intentis, t'ho prometo. Quan sigui pols, no podré lloar-te o dir-te els mots, ni incendiar-te el moll de l'os amb poemes, clenxinar-te els cabells amb les es, encerclar-te amb les os i després ofegar-te en una banyera en forma d'u...

Quina pena que només una demacració —veritable carnet d'identitat de l'angúnia— és el que quedi fitant-se al mirall i discutint amb el fantasma! Movent-se, per si a l'altra banda, miraculosament, les meves bosses de dessota els ulls es transformen i donen pas a una cara lluminosa i diferent, o, millor dit, a diferent vida, que és el que vols quan tot sembla moure's sota les soles, ennuegant-te en la pols del teu personal terratrèmol.

Però, en definitiva, després de fer quatre gambades, res no es mou ni es commou a l'espill que cruament ens reflecteix, i la conclusió extreta és poc més que res, i ens fa pensar si paga la pena descriure-la.

Quina idiotesa digna de cleques o menyspreu quan et truquen al pit com a una porta tancada! O has perdut les set claus per obrir-te de bat a bat, o —en plena contradicció verbal i en una pèrdua de temps— no hi arribes a temps, o hi arribes ja sense temps i sense alè de tant córrer, o tens compromisos com de precepte, ineludibles, bosses de brossa pendants de llençar i cartes sempre a punt d'escriure!

Quina cara més sarcàstica té la lluna quan la veus reclòs a la cambra i no arrecerat en una cala solitària! Quina melancolia de cabró carbó sense excavar quan esperes els prodigis dels somnis i traspua sols la desesperança tant als versos com a les línies senceres!

Quin mossec al moll de l'os, quin vertigen sigui reculant o avall, quines penombres han esdevingut les goles! Quants cops esperar en va un foc nou en el sotabosc dels esporgats records!

Quina ignomínia seca i quanta quotidianitat —contesa implacable que mata— que arrasen amb tot el que troben, i deixen una lasciva, ennegrida petja que mena enlloc!

I a voltes et preguntes ja en veu alta i xisclant: quina arravatada abraçada, quina entresuor de mans o quin petó humit poden entreobrir els porticons de l'esperança?

És això l'únic que pots esperar quan estàs buit? És una escletxa per fer-se escàpol o una glaçada paret des d'on lliscar imparablement empès per l'allau?

La indecisió mata i a vegades la pressa també, com preguntar-se massa coses abans de saltar, o no saltar per no haver-se de fer ni les maletes ni les preguntes...

La meva barana, però, la veig més baixa i jo sóc més alt, i al divan la meva situació esdevé cada hora que passa més incòmoda, ja que no em pregunto, no em responc i a més callo; he perdut la llengua dels ibers i quan en trobo restes d'alfabet no goso parlar, tremolo com un pàmpol.

Cap, cap glucosa no pot endolcir aquest rostre prematurament taciturn, almenys avui per avui o aquesta llarga temporada per tantes raons abominable: Deixa'm que t'ho digui així d'insultant i dur com les pedres de la sabata, tan adolorit com la musculatura del cor, i tenebrós de tan sincer! No puc més ser, ni voler...

I no em diguis que és possible, que podré si vull. És que ja no sé si encara vull! És que ja no sé si encara sé! És que...

Una abraçada i fins mai, d'això n'estic segur.

Imbert de Santandreu

Amic amat?,

Si no fos perquè fa molts, massa anys que penses que escrius com un poeta, no t'hauria reconegut en les línies que em vas fer arribar fa uns dies, encara que et repeteixis. Vas vessar-la pertot arreu com mai. Et rebatejaré Narcís...

Segurament la teva crisi dels cinquanta és profundíssima, però com et penses que em sento jo? Però és ben veritat que només l'obra, la "teva gran obra", ha estat el més important per a tu. Quina pena em fas ara, tan lletraferit! No veus que és això el que t'ha estat enverinant a tu i als qui amb tu hem intentant de conviure?

Perquè, a més a més, no has tingut tampoc l'oportunitat de ser un mantingut, fos per una dona —encara que podria dir que potser sí— o fos per l'Administració, seguint l'estela deixada per aquells grans, petits o mediocres autors que d'aquesta manera han anat confegint, dia rere dia, llibre rere llibre i ressenya rere ressenya tot un munt de

pàgines.

Mentrestant, però, qui treballava, a casa i a fora, érem nosaltres, les dones, ja que el gran caçador —en aquest cas de mots, en algun altre d'àvides lectores— tenia prou preocupacions per pensar en un altre avui que el seu melic de fulls i correccions i les seves lectures, o tenia prou feina d'anar d'editorial en editorial i de premi en premi per fixar-se en el quotidià de cases, deutes, fills, convivència: en definitiva, aquell escull, com anomenava Maiakovski la vida quotidiana... Has estat incapaç de perbocar la frustració als teus versos, sense seguir mai la frase de Vinyoli quan deia “el confort és mal amic dels poetes”...

Deia que tampoc havies pogut ser un mantingut i això ha acabat d'avinagrar-te els rampells del caràcter, i així has acabat, hem acabat, fent-nos mal a cops d'inconsciència. Sols et faltava la crítica que va rebre el meu recull *El porc senglar domèstic*, que vas titllar primer d'“obreta sense interès per a seguidores de la poesia casolana”, però que vas rellegir intensament durant una setmana als vespres... Molt penosament recordo i recordaràs l'espectacle que vas organitzar per intentar aclarir si l'escena de sexe oral a l'estudi amb una companya en el poema “Eva i Eva, un cop adormit Adam” era imaginària o no. La teva paranoia et va fer confeccionar una llista de les meves millors amigues amb els trets físics que jo hi detallava: encara busques una dona de pits madurs, calents i pigallats, imbècil!

I ara tornes a mesclar-me en els teus tèrbols intents de supervivent que sempre han estat onanistes..., com tot el que millor saps fer. Saps què et dic? Que tu no saps si vols, i en canvi jo sé exactament que no vull més del de sempre... Tu escriu i fabula, si vols, que jo encara em sento viva! Tu mateix si et veus ara al mirall i deformat! una mica tard per créixer, no et sembla?

Eva

Nota

Aquesta darrera carta fou trobada a la seua butxaca poc després d'ingressar a l'hospital a la vesprada per un coma etílic. Li fou furtada, junt amb dos bitllets de vint euros que eren dins del plec. Quan va eixir-ne, de l'hospital, va convocar una roda de premsa.

L'endemà, en una curta notícia de dues ratlles, els mitjans locals ho recollien sense afegir-hi cap més comentari, ni les raons, ni els guardons aconseguits per l'autor.